

Богљикаво Пресе

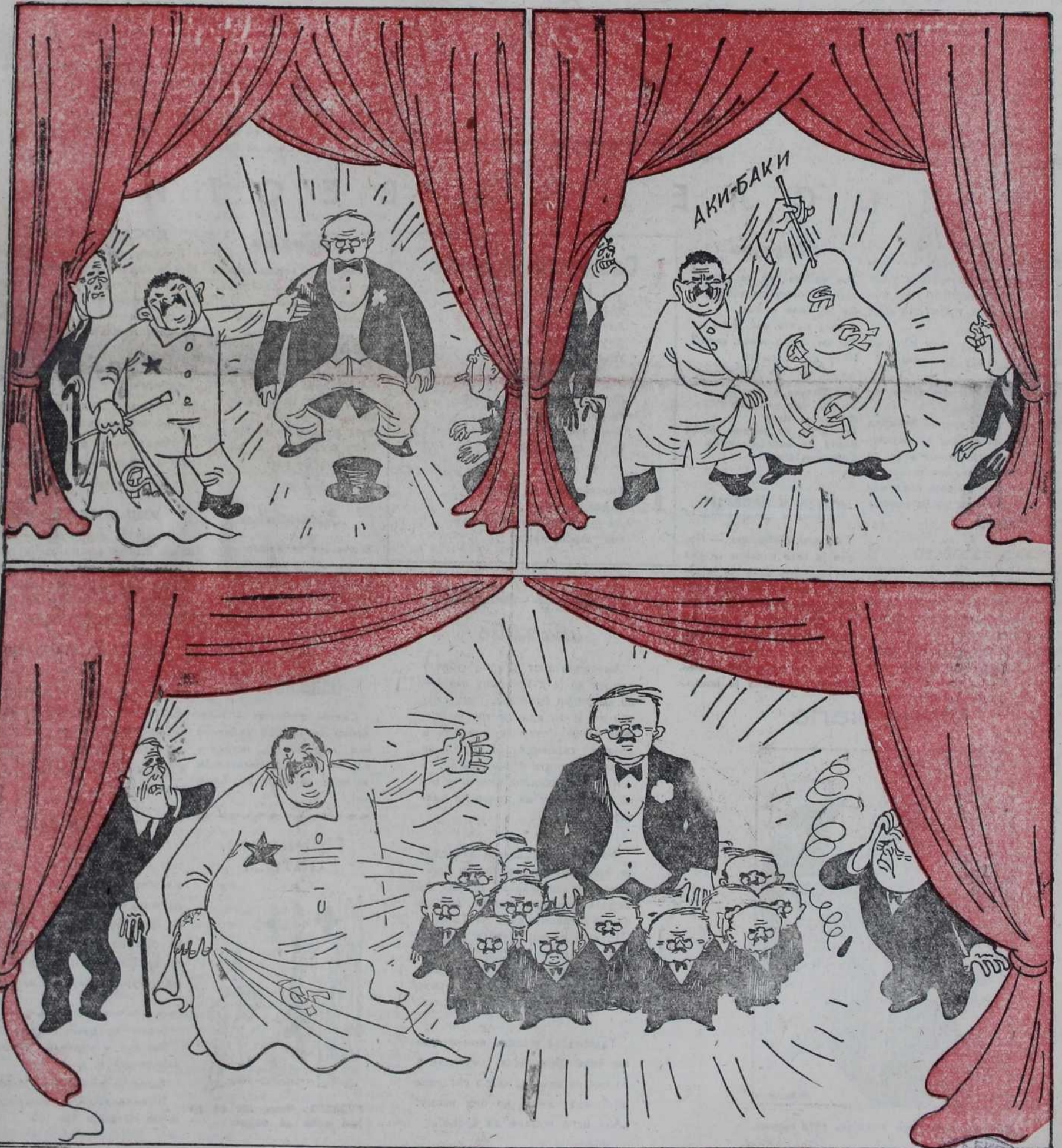
Уређиштво и администрација
Београд, Косовска 39/III
ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА
Претплату прима «Пресе» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 60.— дин.
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 19 ФЕБРУАРА 1944

Број 117 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

МАЂИОНИЧАР СТАЉИН ДАЈЕ НОВУ ТАЧКУ

— Са шеснаест Молотовчића.

МЕСТО ИНВАЗИЈА РАТНА-СВУДА БЛЕФА ЗВЕЧЕ КЛАТНА

Кроз радио грме вести с разних страна
Ништа не остаде од тог Техерана
Залуд биле ноте и толике шетње
Инвазије нема, ал се чују претње
Енглези и Јенки да бруку освете
Бомбардују децу и малима прете
На државе мале осуше плотуне
Али не топовске, већ речима буне
Па издају траже, од тог се не стиде
И да приђу њима, желели би приде
Да жртвују себе и с Москвом се здруже
И да болшевизму ко робови служе
У пропаст и беду све народе журе
Да други фронт лажни тако забашуре
Ал народи мали сада гласно кажу
Блефови и лажи више не помажу
Ко је Лондон слуша уредно чворна
Судбина му била чемерна и горна
Зато Лондон цабе данас зубе тули
Нико не верује — он ће да уђути
Ствар је сада јасна, све су само сплетке
И Черчил и Рузвелт фарбају без нетке.

На истоку грми, фронт је у пламену
Стаљни ишчашно руку у рамену
Из све снаге зато, мучи се и зноји
Ал Европа више њега се не боји
Узалуд крвави и резерве трешн
Изгледи за њега све више су лоши

Сумњива рефена

Черчил: Све ми изгледа да ћете вас двојица да ме из радите.

Јер немачка војска измиче ал цела
А њему остају згарништа и села
Нигде живе душе, цео свет се сирања
Сит је он до гуше тога зблагостања
Да јеврејин влада и да глаци чизма
Тако је клице лудог болшевизма
Да у рату губи, Стаљни јасно види
Ал да јавно призна брани се и стиди
Хтео би да зграби он Европу целу
И да је претвори у гробну парцелу
Зато крв пролива, свуда гробља ствара
Ал то је све рачун, браћо без ирчмара
И на крају биће на рачуну тачка
Залуд топка гробља, пустиња и пљачка.

Тамо код Нетуна и на врх Касина
Ортаци још пузе као нека стрина
Ни напред ни натраг, као кост у грлу
Дошли су у кризу опасну и врлу
Немци су постигли оно што су хтели
Енглези су ватру испод Рима јели
Па како прође, за њих биће касно
Све су промашили то се види јасно
До Бренера доћи, то су снови били
А они се испод Рима залепили
По гдине прође како се зевзече
Чим се мало макну кар Јаре врче
Види се да њима не лежи та рол
Свуд их Немци воште као неког вола.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ЈОЈ, КАКО ТОЈ

Лондон, фебруар. — Ен-глески војни стручњаци уда-рили у чуђење због све ве-ћих ваздушних губитака над Неманком.
Изгледа да су они и овде очекивали неку оклапину.

Етирали

Три ортака сад се труде
Малу Финску да залуде
Па јој соли памети
А њој смета ова шала
Па им свима вели: хаала!
Нећу на селамет!

ПРОГРЕШИЛИ ЗА ДВА МЕСЕЦА

Палермо, фебруара. — Генерал Александар се правда за неуспе-хе код Нетуна да је он хтео да направи Априли-ли, али је погрешно за два месеца зато сада мо-ра да сачека април да би поново заузео Априлију.

Код Нетуна и Анџија
Ко рак иде инвазија
Десио се квар
Место да се напред креће
Карта да послужи неће
Упрскали ствари!

ОТКАЗ У НЕВРЕМЕ

Лондон, фебруара. — По-што је Тито упрскао са сво-јом акцијом, Сити му је за-творио каса и те сада уда-рио намет на вилает па Тра-жи од српске скротине злато. Дакле Титов је про-грам: крз и злато.
Није он цаба био у Ле-поглави, Испекло је посао.

БАКСУЗ МЕСТО

Напуљ, фебруара. — Англо-американци су после шестомесе-чних испитивања утврдили да је Монте Касино баксуз, зато су од-лучили да га мају.
Изабран је одбор од три члана који ће да потражи мекше ме-сто.

Мрнка напа

Очи ми побелеше чекајући 1918 годину.

Савремена лира

ДРУГИ ФРОНТ
У Европу ми би ушли
Ал' нема улаз
Други фронт је уиенуо
Убио га мраз.

Пронашли смо путе нове
Ту је улаз фрај
Кроз радио освајамо
То је прави рај.

Емисије ко нам слуша
Видео је већ
Да је много лакше причат
Нег' заиста прећ!

Преглед стирани шиталие

Амерички лист „Уорлд“ (Свет) доноси да је у Техерану отворе-на америчка амбасада. Лист сма-тра да је то врло потребно по-што на Оријенту има нафте и других сировина са којима се може направити велики посао.
Код Американца срце је у це-лу и све мере на доларски кан-тар.

Фински лист „Суоми захваљу-је Америци на старању и саве-тима, али потсећа да је баш А-мерика пре три године надала највећу галаму када је Голијат (Москва) напала малог Давида. Међутим сада Американци пома-жу Голијата против малог Да-вида. Или су променили укус или данас имају друге интересе.

Тајландска штампа коментари-ше нове британске неуспехе у Бурми па вели да свака енглеска офанзива личи на ону песму:
„Ала неће кобила да креће“.

Етирали

Стаљни се војска скуцка
Од Незла па да Луцка
Крати му се век
У мочваре он је зашо
Па ни там није нашо
Мртвој глави лећ!

Ништа нема јш од Бурме
Не помажу ту уидурме
Нити лаж ил хват
Зато Лондон бригу брине
Неће Енглез баш да гине
Не прија му рат!

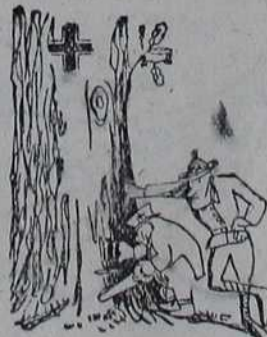
Зајонетшка

Зашто ми ти дошао
Натраг иде а рак није
Неге има а траг крвије
Крокодилске сузе лије
А не воли да се бије.

ОКЛИЗНУО СЕ

Сиднеј, фебруар. — Мак-Артур се поново оклизнуо код маршалских острва и пао — на леђа. Нагазно је изгледа на кору од бана-на!

Придрни, бато...!

РУЗВЕЛТ: Чим ми се да још неће да падне.

ДОСАДАН НАРОД

Лондон, фебруара. — Антони Иди је изјавио у Доњем Дому да су се Енглези гадно разочарали у Пољске. Неки досадан народ. За-то су одлучили да оставе Стаљни-му целу Пољску.

БАУ-БАУ

Гибралтар, фебруара. — Пошто не импонује војнички, Енглеска плаши неутралне и мале државе и стално виче: бау-бау! Али се они не плаше већ сви одговара-у: Иш, не праши.

ЈОШ КОЈУ ГОДИНУ

Калкута, фебруар. — Мар-шал Вавел је изјавио прет-ставницима Чунг-Кинга да се боре без оружја још коју годину а он ће дотле осло-бодити бурмански пут.

ИЗБОРНО ОБЕЋАЊЕ

Вашигтон, фебруара — Ру-звелт је у последњем разговору „крај камина“ изјавио да ће, као по трећи пут буде изабран, о-слободити Америку Њу-Дила са којим мисли да усрећи друге кон-тиненте.

И ТО СУ БАЗЕ

Лондон, фебруара. — На про-тест енглеских женских удруже-ња због запостављања енглеских жена од стране америчких војни-ка, лорд Бивербрук је одговорио да они на то имају право јер су се Енглези обавезали да ће им уступити базе у Енглеској.

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: „Просветна заједница“ а. д.

Телефон редакције: 25-681.
Штампа „ЛУЧА“, Београд, Кра-љице Наталије бр. 100.

ОД НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

Недеља, 13 фебруар

Поред мене седи један пар у биоскопу и једнако нешто ћуворе. Нису баш млади па ме поче да копка шта ли то они разговарају. Направи се да дремам и нагнем главу на њихову страну.

— Јели да у животу има тренутака који се не заборављају... шапуће он.

— Јесте душо — вели он. На пример ономад, када ми твоја мајка испусти саксију на главу.

— У, богати, због те ситнице ми проби главу — одговара она и прекиде разговор.

Понедељак, 14 фебруар

Први мраз ове године па се ја мало размрдао и пошао у шегњу. Одем у радњу код једнога пријатеља да се одморим. Узгред буди речено тај пријатељ ложи своју радњу да је то милина. Седимо код фуруне и ћаскамо, када упале један млађи човек, елегантан и свеже избријан.

— Пошто је ова слика? — упита он показујући на један пејсаж.

— Јел ова од Тицијана? — пита трговац.

— Зар је то од Тицијана? — изненади се млађи.

— Јесте, јесте, само не пипајте руком још је мокра фарба — одговори мој пријатељ.

Уторак, 15 фебруар

— Јао, комшија, баш ове врачаре не знају ништа — жали ми се јутрос у цркви госпа Јуца бабица. Знам да је она женски пресбирос па зато радо слушам њене приче.

— Шта је било госпа Јуцо? — бодрим је ја, а она развезе.

— Безобразлук! Хохштаплера! Госпа Дана дала три хиљаде у готову, једне шпешуе и скоро нов комбинезон да јој врачара открије једну тајну а ова ни две унакрст. А овамо је бије гласила да све погађа...

А шта је хтела да зна госпа Дана?

— Ситницу човече, ситницу. Интересује је да сазна ко сад издржава Виду удовицу.

Среда, 16 фебруар

Срећнем данас госпа Босу, познату кахилерку. Знам је да за пре подне обигра цео Београд и три села више, па зато је почнем боцкати. Али она ћути као заливена.

— Шта, шта сте покисли? — соколим је ја.

— Љута сам на зета.

— Јао, извините, ова клизавица... — рече непозната госпођица.

— А, за мене то не важи. Ја сам необорив — хвалио се господин Мита.

— Збиља? Баш лепо, онда ћу се, ако дозвољавате, подржавати за вашу руку док пређемо преко улице — рече симпатична госпођица.

— О, молим, молим, то ће ми бити необично драго — клањао се услужно господин Мита, док га непозната сапутница ухвати испод руке.

И тако наставише даље, док их на једном ћошку сретне, нико други него главом и брадом госпа Софија, рођена ташта господина Мите. Она застаде, добро се загледа у Миту, па му подвикну:

— Мито, бре, ти ли си то, а?

Храним га, одевам га, дуваним га, живи ко бубрег у лоју, а он уједе ко бесно псето.

— Па шта вам је урадио?

— Јутрос му ја пржим кајгану са сланином па му кажем: Видиш, Мато, како те мазим, а он ми животиња вели: Опет ја завидим Адаму. Зашто му завидиш, питам га ја, а он ми вели: Зато што није имао ташту.

Четвртак, 17 фебруар

— Душу ми изедоше деца — жали се Срета учитељ. Прави ђаволи и лају на звезде, а када их питаш оно што треба да знају, ни да бекну.

— Па не умате да им објасните — упале му у реч Веца, апотекар, који је због квоје деце у свађа са свима професорима.

— Море, није то због тога, већ због погрешног васпитања кући — одврати Срета. Ето шта сам данас доживео у школи. Прозовем једног ђака из трећег разреда па га питам:

— Ко нам даје млеко?

Он ме погледа па се насмеја.

— Вама можда неко и даје, али мени не да нико.

Петак, 18 фебруар

Мића је велики веселац и шаљивчина. Али често прави и рђаве вицеове. Тако је синоћ уплашио Бору инжењера да човек за мало није пао у невест.

— Мало пре сам видео твоју жену и кум Перу, слатко спавају.

— Бедница, а рекла ми је да иде у биоскоп. Убићу је када дођем кући — врисну Бора.

— Стани брате, немој да се нервираш. Па у биоскопу сам је и видео... вели Мића. Успавао их, ваљда, филм.

Док смо се ми смејали, Бора је поручио још једну „врућу“ да се опорави.

Субота, 19 фебруар

— Што ме увреди једна битанга. Још не могу да дођем себи — прича ми да нас у подне Иса спортиста.

— Наш колега?

— Море јок! На једној капији налете на мене једна сајтарија и за мало да ме не обори. Још ми дрско вели: Што се не склањате?

Наљути ме ово понашање па му кажем:

— Ја се будалима никад не склањам са пута, а он ме само погледа, па се брзо склопи, у страну и рече: — А ја то увек чиним!...

— О... о... овај, јес... јесам... Ја сам, мамице...

— А ко ти је то, а? Ко је та жена? — цикну госпа Софија.

— О... о... овај, мамице... Ова клизавица...

И још би се господин Мита извињавао, да га госпа Софија не дохвати за пукав и, без даљег, одведе право код своје ћерке госпа Спасеније. Залуд се несретни господин Мита правдао да је потпуно невин, кад су удружене снеге навалиле на њега и сручиле, поред безброј оклагија, метли, кишобрана и других овоземаљских потрепштина, читава бујицу грљњи, псовки и претњи, тако да се дугогодишња равнотежа сместа покварила. А покварила се само зато што се господин Мита поклизнуо, али не на оној снежној клизавици, него на другој, топлијој али и опаснијој клизавици.

И то је похвала

Леополд фон Мајер свирао је једном на двору код неког кнеза — емцене. Пошто је завршио са извођењем обрати му се кнез врло љубазно и рече:

— Видите, господине Мајер, већ сам многе клавир-мајсторе слушао, слушао сам Талберга (Мајер се дубоко поклони), слушао сам Драјшока, слушао сам госпођу Шуман, (Мајер се

сва дубље клањао), слушао сам чок и Листа (Мајер готово додирну прсти-ла паркет), али као ви, нико се није знојио.

Зато јој захваљује

ДЕЧЈА ПИТАЊА

— Тата, зашто се дере коза?

— Коза се не дере. Она се радује и зато она блеји.

— Зашто коза блеји, кад се радује?

— О

ЛИЦА КОЈА НИСУ ВАЖНА

«Ваша прича, поред неких одлика, има ту ману што се у њој стотину лица, која нису важна», критикује писца уредник за књижевну рубрику Милићевић. — «Али ова је прича баш сасвим из живота израсла» — брани се писца Костић, јер сви људи који живе не могу бити важни.»

Четврти пут

Јелка је била позвана код пријатељице Божане на вечеру. Ту се упознала с једним чувеним лекаром. Јелка запитала домаћицу: «Божана, јели он још нежењен?»

— Наравно, већ по четврти пут!

— О

Момир је ожењен три месеца.

— Како ти се свиђа у браку? — запитала га неки пријатељ.

— Свршено, кажем ти! Сваки дан се осећам млађи — сада већ пушим тако мало као кад сам био дечак.

— О

Учитељ: — Пернице, можеш ли да ми кажеш једну тачност, која се никад не мрзне?

Перица: — Могу, господине, врућа вода се никад не смрзне.

— О

ПРЕДБРАЧНИ РАЗГОВОРИ

Отац (просиоцу): — Господине, нисам одгајио своју ћерку, да би живела с неком будалом!

Просилац: — Али, господине, ми и не бисмо стеновали с вама.

ДА НЕ ЛАЖЕ

— Ало ме неко тражи, ја сам у банци.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Како је мали Перица разумео професора који му је рекао да добро угреје столицу.

Спортске БОДЉЕ

Удешене спортске ствари Све планоде снег поквари Свад блато и лед На терену таква слика А код клупских благајника Рачуни и — јед!

НЕ ЖУРЕ

Управе клубова се поједоше што је пао оволики снег, јер дабе плаћају тренере а нема ни утакмица, али су их играчи утешили. Кажу да не журе са тренингом, јер им не прија пешачење на брдо.

НОКАУТ

У бокс-мечу за шампионат Савамле, госпођица Гина је нокаутом победила госпа Мицу. Судија на рингу, г. Тома (али не Тома пророк, већ један млађи Тома без браде) прогласио је Гину победницом, и у знак признања преселио се у њен стан.

6:0!

На утакмици лирски песници — београдски глумци која је ових дана одржана, победила је лирска поезија са 6:0 пошто су глумци били потпуно ван форме.

✱

Нов начин

Овако се штеде пенџетал!

Све због клизавице

Ономадне паде велики снег. Нашали се, па преко ћоф забели и улице и тротоаре, и крозове, и направиле читав дар-мар. На страну то што су домаћице проклињале тог јутра и шпорет, и угља, и дрва, и угљара, и дрваре, и Централу, — јер неће да се упали на неће. На страну и то што је многи помислио да мало прошета Калемегданом, сам или у друштву своје лепше половине, тек углавном да прошета, јер ја била недеља, кад виде да хаузмајстор брише испред куће читаве намете снега, врати се у кућу па — ни мацац.

Али оно што се десило господину Мити, то је сасвим друкчије и, ако хоћете, тежи случај. А није да је био штогод крив, него просто на просто, свему је био крив снег, зима и она врајка поледница.

Пошао, наиме, господин Мита на пошту па баца писмо у сандуче, које је писао неком сељаку из Житковца, да му донесе мало сланине и свињског меса. Познају се људи, а и доносио му човек још од раније, па, к'о вели, хајде и сад да се мало омрси господин Мита, зашто да се не омрси... Оставио лепо госпа Спасенију да се мучи око шпорета и да пребира некакав пасуљ за ручак, а он натучао јаку до ушију, забио нос у шал, па, као какав пеливан, провлачи се уским утабаним стазама, које беху тек пробијене кроз дебеле снежне намете. Понекад се и поклица, али господин Мита уме да држи равнотежу, па не може да падне. А како и не би умео да држи равнотежу, кад је већ толико година држи између њега с једне, и госпа Спасеније, његове жене и Софије «слатко мамице», његове таште с друге стране. Еле, иде господин Мита и баш да пређе преко једне улице, кад нека дама умало да падне. Прихвати је господин Мита, као вешт и кавалер човек, а она се само смеје:

НАШИ ЛУДИ И НАШИ ПРАЗНИЦИ

РАВЛАЛО СЕ ПРОСВЕЂУЈЕ

Вала бога Вољени да нева Ове знаме ми би гејоци остали Тораши код очују а овако бреспослел па Узмеш нешто да прочиташ и да веднеш шта се рали по Ове Јевроле ал Таман си уфатио нешто да прочиташ а Оно кратак дан па почне Да се сиркњава а пусти гас скуп ка Да је лек Па где ће човек него у мејану међу људе и ту Тек може да нешто чује и ведне ал ја брата Јок што Дидем у меане кад могу дидем у боград код лепшу и госпојицу секу па оне навиједу раднон а из њега Рокће банда а ми седимо ка људи и мало Пијемо и мало незнемо па се људки пошалимо Па поскен падне и песма а јолет ако нађе неко с паре оскренемо ајн и другу Заимацију и тако нам прође време спрону електрику а не да побеле очи спрону гасејаву лампу што се дими и дудишем она воњ од олаши. оно јес да може да му се скупо уфати ал кој те пита за Паре јербо днас нема паре она кој неће или баш дидибуз нуме да се снађе на ову окла шину.

Баш вала ми голанфери сад сви живемо ка бубрег у сало Пара ка кише и сваки ти уфатио по нешто па гричка па милина а кућа пуна ка око ене га бре она дрљиви вилотије купио једну саудучару што свири кад у њега убациш дингар пијо један стари тонобиљ а копапи пера Говедар кубрез точкови и утеро га у вавлију и сад ту оће Да насади пилнхе, па чак и дила под надициу сада се ката удовица што је Ра-занмала и купила краву а пре јој ни Пого није кукуреко а за хагу и прецед-лика нећу ни да ви причам Пуни су бре пара да не знају шта ће с њи Да раде па наш Прецедник купио чизме и ону високу капу ка лонац што у њу иду милистри и Тако по васлан седи у судници и само пућка на лулу а хага купио један тепик сва ти нога упадне па га мето на Сред собе а његова Милој-ка понела помије за Свиње па Просула по Тепик и он јој заотол разбијо главу и одно тај тепик на таван. нама брата шта Просветио се народ па то ти је а ја ка велим оћеш људки равајло па зато и идем код госпојце секе на нау-се.

ват равајло.

Ж

УВЕРЕЊЕ

Чувени лекар Вирхов дрек-ну једног дана на свог се-кундерног лекара у клини-ци, који се са њим нешто препираше:

«Или сте ви или ја луд!

Идућег дана предаде се-кундарни лекар Вирхову јед-но уверење с речима:

«Ја сам се јуче, с обзи-ром на моје душевно ста-ње, прегледао. Лекарски преглед је доказао да још нисам полудео.»

АНЕГДОТЕ ЖЕНИДБА ВИКТОРА ЕМАКУЕЛА

Кад се женио италијан-ски краљ Виктор Емануел, искупило се мноштво Цр-ногораца на обали да ис-прати своју младу и лепу принцезу. Много италијан-ских гостију уткривало се да буде што ближе броду којим путује њихова кра-љевска породица.

И један стари Црногор-ац пожури ка мосту, кад му неки италијански офи-цир довикну:

— Аспета, сињор, аспе-та!

— А виђу ја е је штета и срамота ће дадосмо ону кршну диву за оно ваше мало и ситно грдило — ре-че Црногорац и оде на другу страну.

ЖРТВА

Билрот, чувени бечки професор медицине, имао је и приватну праксу. Јед-ног дана упаде код њега неки старији господин и замоли Билрота да га те-мелно прегледа. Пошто је прегледан, пацијент се о-буче и после кратког поз-здрава хтеде изићи, но Билрот му добаци:

— Преглед кошта пет фо-ринти!

Пацијент га погледа рав-нодушно: „Шта? Пет фо-ринти? Али ја немам толи-ко нована код мене, а то-лико много ја не могу у-опште да плаћим.

Билрот се наљутио и ре-че: „Дакле, ви немате но-ваца и долазите код мене да вас прегледам. То је др-ско!

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Пацијент прогвнџа: „Сла-жем се, господине профе-соре, али за своје здрав-ље човек мора свашта да поднесе.

Држ' ме Мико

— Држ' ме Мико, све ми се окреће пред очима.

Прокошење алармантних вести за време Књаза Милоша

За време владавине Књаза Милоша, доставе му ка-ко је неки виђен грађанин једнога села проносио неке алармантне вести о стању у земљи и тиме бунео на-род противу Књажеве управе земљом. Да би се том грађанину дало не знање да је забрањено бунити на-род противу неприкосновене воље Књажеве, паде кратка пресуда: На мацке!

Пресуду има да изврши срески начелник. Кад срески доби наредбу да изврши казну, забез-зекну се, јер осуђени беше његов венчани кум!

Мислио он, јадник, мислио и дан и ноћ, па се нај-зад досети како да сви вуци буду сити и све козе на броју, позва најстаријег писара у срезу и рече му:

— Као што видиш, казна се мора извршити! А ка-ко је кажњени мој венчани кум, то ћеш ми помоћи да извршим казну и да се не замерим куму!

— Како је то могуће, господине срески? — упита га пренеражено писар.

— Тако и тако! — каза му срески, а писар написа позив са три штрикле и посла по коњанику-пандуру кажњеноме с поруком: „Одмах с њим у срез!“

Док је пандур галопирао к селу кажњенога, капе-тан затражи коња и — оде у оближње село...

Пандур доведе кажњенога, писар му објасни за-шта га је звао, а кажњеник поче молити да сачека са извршењем док дође кум из села, па ће удесити ствар са ињем! Али писар не попушта: пресуда се има од-мах извршити иако капетан-кум није у срезу!

Повалише кума на мацке, пандури прискочише па удри, удри — свих двадесет и пет по туру! Дерв се кум, дозива кума капетана, али њега ни од корова!

Кад паде и двадесетпети штап, иза ћошка излете кум капетан на коњу и дрекну:

— Стојте, људи, ако Бога знате! Зар мога кума ро-ђевога тако!

Пандури се уплашили, а писар салутира и рече: — Господине капетане, наредба је наредба, и ја сам је морао извршити, јер ја Вас заступам, а не бих волео да ме Кнез позива, јер...

Слете капетан с коња, притрча куму, вајкајући се: — Е, куме, куме, какве несреће да се ја не десих ту кад дође та проклета наредба! Опрости ми, молим те, по сто пута! Сад ћу ја поправити све то.

Говорећи то, одрешу кума са мацки, поможе му да се дигне и обуче, па викну на пандуре:

— Помогајте ми, људи! Кољите највећег овна да спасем кума!

Пандури заклаше овна, одреше кожу, положише у корито, а кума капетанова ослободише чакшира и гаћа и — положише га на врућу овновску кожу: најбољи лек да се изведи убој са поштованог кумовог турал!

После лежања од једног дана и ноћи, кум устаде жив и здрав као новорођенче, захвали се Бог зна ка-ко плеемнитом куму и — оде у своје село.

Кад Књаз Милош дознаде за капетанов мајстор-лук насмеја се, посла му нов сребром окован пиштољ и поручи му:

— Иљадими ми се таки капетани! И ја сам задово-љан, и капетан ће бити задовољан, а — вала — ни ње-гов кум се не може поклити на свога кума!

ПРОНАШАО БОДЉИКАВА ЗЕТА КОЗЕРИЈА

Мудром Соломону дође једног дана једна ташта и пожали му се, да јој је зет нестало.

— Пет година сам живе-ла под кровом мога зета и кћери, а ево већ осам да-на како ми зет није дао од себе ни гласа живота. По-мози, господару, и нађи нашег хранитеља.

Соломон саслуша жену и обећа да ће јој наћи из-губљеног зета. Затим са-звао свој народ на једну велику пољану и рече:

— Драги моји поданици! Извео сам пред вас једну ташту, којој треба одрубити главу.

— Браво! чу се један глас из гомиле.

— Ево твога зета, рече мудри Соломон, смећећи се, видиш да није изгуб-љен.

Кентербериски трик

Валпола је једном био потребан пристанак Гор-њег дома на један закон-ски нацрт, који је био од необичне важности за ње-гову владу. Пошто се он мало пре тога замерио ен-глеским бискупима, то се бојао да ће они гласати против њега, што је значи-ло 21 глас против његовог предлога. У томе он се се-тио да има у њиховим ред-овима доброг пријатеља, надбискупа од Кентербер-ја, који се у политичком погледу много истакао. О-вај великодостојник је на жељу Валпола легао у кре-вет, па је објавио, да пред-види скори крај свога жи-вота на земљи. Одмах се у свима његовим колегама пробудила жеља да себи обезбеде благоданост Балпола, па тим самим и најзначајнији епископат у Енглеској. Стога су се они сви са ватреном одлучнош-ћу заузимали за закон, који је примљен великом већином. Када је стигла ова вест, надбискуп од Кен-тербрија је оздравио тако изненада, као што се то о-бично у дипломатији дешава, па је у сјајној свежи-ни присуствовао свечаној вечери код Валпола, који је са злурадним осмехом гледао, како остали свеш-теници срдочно и управо хришћански честитају над-бискупу на његовом оз-дравењу.

Ипак није исто

— Имате ли шибцију!

— Изволите, имам упа-љач.

— Хвала. Само ми сада објасните како ћу са упа-љачем да чачкам зубе!

У уторак је било Срете-ње. То је у природи пра-зник када се буде мечке из свога зимског сна, али само оне мечке за зоолош-ком врту пошто за друге мечке важе друге послови-це, као на пример: не иди мечки на рупу и то-ме слично. Што се тиче ове наше Божане из зо-олошког врта она ухвати-ла уживацију па није луда да спава. Зар бре оволика мулетина па ја да спавам. Ајак! То ни гуди ни гуда-ло вали. То нека раде меч-ке у шуми и планини, оне што живе о своје руку и круху а не ја која сам оп-штински службеник. Обез-бећен ми стан и квартир па ћу сада ја да се луда-рам и да гледам своју сен-ку. Батали ћорава посла. Заго ми не знамо докле ће трајати ова зима. А вала и није била никаква. Тек колико да се прозанаги. Да није било ове струје и огрева не би ни знали да је била зима. Па и овај силан снег што је пао у фебруару није пао због зи-ме већ због оне послови-це: Није пао снијег да по-мори свијет, већ да свака зверка свој траг покаже. До дузе, не може се чо-век поуздати ни у посло-вице. Једна другу деманту-је. Ето једна вели: „Нема смрти без суђена дана“, а друга гласи: „Ко се чува и Бога га чува“. Сада му ти удеси: Ако се ослоних на судбину Бог те изневери а ако те чува Бог онда те из-да судбина. Тако ти је не-што и са овим траговима. Многи покажу своје траго-ве и без снега а други се увек бали па газе и највеће снегове а трага ни од ко-рова.

Ово нарочито важи за нас из ове генерације. Из-вежбали смо се да замет-немо трагове па се не зна ни часног крста. Час га би-диш а час га не видиш. Држе људи по три тезге наједанпут а праве се да не знају ни две унакрст и самс се ишчувају. И ка-да их човек ухвати у све чегири они се опет некако извуку и пик Јово на ново. Зато овај снег није ино-гу помогао да се разозна-ју трагови. Али ће зато по-моћи жетви јер је покрио озиме усеве и воћке па мо-же бити богата жетва. А и то је фајнијег јер што се тиче трагова толико смо се запетљали и замр-сили да се то у једној ге-нерацији не може одржи-ти зато је боље да сви ти трагови остану непознати. А можда ће овај велики а-пги том јужни снег помо-ћи па бар то свршимо ус-пешно када нисмо успели да послушамо ону мудру народну изреку: Боље с миром него с чачкам.

Важно је да не поштује-мо ниједну пословицу иако је сваки од нас јал Оби-лић јал Караћорђе јал Вук Бранковић. А ти се труди да ухватиш ко је прави а ко се маскирао. Све се у-густили у „вађење“. Па ко ме упали...

ШИРЕНА СТРИНА

ПАМЕТАН ЧОВЕК
 — Идуће недеље позивам те на своју златну свадбу.
 — Ти си луд! Како златну, кад још ниси ожењен.
 — Ниси ме разумео, женом се милионерком.

ПРЕКОБРОЈНИ НА ШИРАЛВАЈУ

Шестица пуна, крцата путница гурла према Цветку. Само на крову би се нашло места. На платформи гурњава и једва се дише. Чује се само стењање. Наједном дрека из више грла: «Шта је! запити кондуктер из кола. Баш је сад да испала једна жена», одговоривше више узбуђених гласова.

— Чекајте да видим рече кондуктер, и баци летиличан поглед напред. «А то је та? Па она је платила карту — војска се наставља!»

Асоцијација

— Данас ћу да замолим своју жену да ми за вечеру спреми јагоде са шницлом од јаја.

МЕРА ПРЕДОСТРОЖНОСТИ

Слуга се враћа кући, мртав пијан. Господар га прекореваше:

— Шта ли ће вам се догодити кад вас нађу једног дана на улици, тако пијаног?

— Нека се господин не брине. Носим увек господинову визиткарту у џепу.

У БРЗОМ ВОЗУ

Брзи воз јури. Наједном се нагло заустави и један кофер из мреже паде на главу једног путника. Путник стаде да псује. На то му једна старија жена, која се налазила у истом купеу, артећи главом рече:

— Е, драги пријатељу, ако продужите тако да грдите отићи ћете право у пакао!

— Ништа не мари, одговори јој наљућени путник, ја имам викенд карту.

ЖЕЉА Г. АЦЕ ЦВЕТКОВИЋА

Г. Аца Цветковић израдио је жељу да игра у оригиналним комедијама, као и његов ортак Јован Танић.
 — Желео би да публика урла од смеха и да се закритим аплаузима као мој колега Танић, који је узброд манифестације на «А-ветима».

СЛИКАРЕВА СУДБИНА

Сликар Едгар Дегас дошао је једном у такву ситуацију, да је своју слику, која је претстављала трке, морао заложити код свога кафеџије, јер му је био дужа, 50 франака, а није могао да плати. После неког времена ова слика продала је за пола милиона.

Када су пријатељи почели Дегаса наговарати да затражи један део ове суме за себе, он се страшно наљутио и рече: «С којим правом да тражим? Добије ли племенити тркачки коњ, који је однео прву награду, нешто више од обичне порције јечма?»

ПЕСИМИСТА

— Ићи на једно венчање није ништа угодно!
 — Па зашто онда идиш?
 — Будало, кад се сам жениш!

Из доба фијакера

Било је то у Карлсбаду, у добра стара времена, кад је баш излазио са станице нови бањски гост и почео да се осврће, чеби ли видео неки фијакер. У исти мах приближио му се један фијакериста и запиташе га: «Хоче ли кола, ваша висости?» Путник се наместе и одговори да он није никаква висост, али хоче да се одвезе фијакером. На то му кочијаш добаци иронично: «Ми кочијаша кажемо сваком мангупу ваша висост».

ЂАЦИ...

— Како је, Мошо, твој зуц...
 — Не знам, Свето, остао је код зубара...

РУНЕ

Чермак, чувени чешки сликар, црташе једном једну младу и отмену даму, чије руке бежу невероватно ружне према лепом лицу. Када уметник по свом обичају нацрта врло лепе руке, духовита дама то примети и рече шалећи се:
 — О, уметниче, то је одвратно, да ви мојим рукама више ласкате него моме лицу.

— О, не госпођо — рече Чермак — то је паметно; вашем лицу не могу ласкати, ја сам срећан ако могу то да нацртам као што је створила природа али од ваших руку, ја очекујем своју награду. Дама се насмеја, и награди уметника

У ЕЛЕКТРИЧНОЈ РАДЊИ

— Зашто ми нисте послали радника да ми опрази звоно, кад сам вам телефонирао?
 — Био је два пута. Звонио је, звонио, али му нико није отворно.

ВЕРОВАЛИ ИЛИ НЕ... У КАНТИ

Удесно се Сотир, што не веле као стари фијакер. Обукао и каљаче, свилен шал око врата, у руци штап, па тако удешен кримуо да га виде и он да види. А зна се шта је он желео да види. Стари дон-Жуан и човек од укуса, водео је више женско друштво него хлеба да једе. Цео му век прошао у уживању и проводу па и сада под старе дане не може да измени навике. А реумај жуч и други пратиоци старости све су му чешћи и досаднији гости. Али Сотир, стари мраклија, ни мукает. Једанпут се живио — тако он одговара на све опомене пријатеља да се окане лудовања.

— Здраво, Соле, дафе стари! — ослови га на Теразијама, Божа звани «царца», његов исписник и дугогодишњи друг који је прошле године сломио ногу на леду и сада је остао сакат па се од тада повукао и не чује се жив.

— Серваус, Божо! — одговара Сотир нехајно. Где си ти изашао по овом снегу? Опет те носи ђавол!

— Чувам се ја, чувам, него доцкан. После кише

Када је човек кавалер

јепунице у трње. Али ти би требао да припазиш, да не дође ђаво по своје.

— Не срљам ја ко ти. Ја све полагањакко. Знаш оно наше: Хоће чича, хоће рачо, али само полагамо... А за сваки случај носим и ову трећу ногу... При тим речима показа на штап. Пошто је Божа храмао, Сотир га љубазно потапша по рамену и оде ка корзу, а Божа оста на Теразијама, артећи главом:

— Не желим ти, вела, зло, али дај Боже да протреш добро, добици му на растанку.

Сотир је полако одмицао Плез Михаиловом улицом. Снег је вајао у густим пахуљицама али је време било пријатно. Корзом пуно света. До душе, дама мање али је Сотир био задовољан. Весели и зајупурени девојчићи шврћкали су тротоарима и њихови гласови су звонили као сребрна звонад на саоницама. Сотир се топло од милине па

није обраћао пажњу на своје војавицу. Најзад опази једну симпатичну плавушу која је журила ситним корацама.

По свима правилима овајчаке вештине Сотир поче да је опсеђује, то јест да јој се удвара и добацује. Опет је имао срећа. Дама брзо погледа његову бунду и достојанствен изглед па застаде.

— Знате, из принципа не правим улчна познанства али Ви изгледате тако озбиљни — процеркута она док се Сотир прсио, као паун.

Пошоше заједно и она предложи биоскоп. Сотир је навикао да је води на чај код себе али она спремељиво одби.

Сотир је брзо од неких деначка набавио две улазнице и они уђоше у биоскоп. Чим су заузели своја места Сотир започе своју офанзиву. Нова познаница, рече да се зове Смиља, бранила се нежно али енергично.

— Дошнје! Има времена. Ах, немојте видеће ност...

— Душо, волим те, — уздисао је Сотир и у такој дискусији дочекаше крај филма. Сотир је седео као на иглама. Изађоше некоко из биоскопа и пошоше полако погађајући где ће, када Смиља одједном поспру на клизањци. Сотир је био мало заостао — да наместе каљаче које је у биоскопском мрежу рђаво навукао — али када виде да она поспру он потрча да јој помогне али се саплете на свој рођени штап и пружи се колико је дуг. Сада Смиља скочи да њему помогне али је један Сотир само цвилор као пре бијено пето. При паду је незгодно пао и сломио ногу. Смиља се изгуби у мрак, а Сотир би се слрзо у снегу да не наиђоше неки младићи који алармираше станицу за спасавање и тако га однеше у болницу.

Сада му је нога у гипсу и он се закљиче да ће — ако не остане сакат — савсим изменити начин живота. Пре свега неће бити кавалер.

ПРОСВЕТНА ЗАЈЕДНИЦА БЕОГРАД

Најновије тражене књиге нашег издања

добитете у комплекту од 10 књига за свега

ДИНАРА 470.—

(Поштанске трошкове и трошкове око паковања сноси предузеће)

1. Илустровани алманах српске омладине	20.—
2. Приручник за кафанско стратега	50.—
3. Репортер Икс добија налог	40.—
4. Западна хемисфера	100.—
5. Јеврејин Зис	40.—
6. Тражи се непријатељ	50.—
7. Беда у — изобиљу	60.—
8. Секрет сервеса	20.—
9. Иза кулиса Беле куће	40.—
10. Јунаци под заставом сунца	50.—

Све ове књиге можете добити и појединачно.

„Просветна заједница“ а. д.

Београд, Косовска 39/III — Тел. 24-822 и 25-681

ЖЕНСКЕ ВЕСТИ

ЛЕК ПРОТИВ ЛАЖИ

Један шалвичина, једном у друштву, пожали се чувеном лекару:

— Не знам шта да радим! Патим од ужасне болести. Чим отворим уста слажем.

Лекар се насмеја и рече му да га посети идућег дана.

Сутрадан шалвичина дође у лекареву ординацију. Лекар га дочека срдечно и рече:

— Целу ноћ сам прелиставао стручне књиге и утврдио сам болест. Spreмни сам вам и лек. Ево, узмите ову пилулу и добро је сажвајите.

Пацијент узме пилулу и обланди и, смешећи се у себи, стави је у уста, али тек што је почео да жваће, он се намршти и поче да пљује.

— Дођавола, докторе, па ви сте ми дали куглицу нафталина!

— Тако је, насмеја се лекар. Као што видите лек је одличан и чим сте отворили уста, рекли сте истину.

КУЦАЊЕ...

— Како у канцеларији.

— Увек проклето куцање...

— О, то мора да је досадно!

— И опасно, зато господин затвара врата...

Народна ризница

Питали неслогу: Ће си се родила? — Ће и ви. — А ће сала најрађе станујеш? — Међ Србима.

Питао муж злу жену: Хоћеш ли се једанпут проћи од досадашњег зла, док се нисам од твојега зла утопио? — У мору је дубље а у чагрљи шупље, па бирај соколе што ти је од воље.

Питао побратим побратима: Јесте ли се (браћа) раздјелили? — Нијесмо, јер се — сем најстаријег, још ниједан од нас није оженио.

Питали отарпа: Али је боље имати жену која те че мужу или која растиче? — Ни једна ни друга, али при образу — боља последња.

Питао ђед бабу: Колико има да ме нијеси пољубила? — Од онда од кад нијеси ти мене загрлио.

Питале девојке бабу: Какви су бако теби најмилији људи? — Они широких плећа, дебела врата и космата брка.

Питали укућани бабу: Ми легосмо, а крај кога ћеш ти? — Ја ћу, за невољу, код оног момчића црних брчића.

БЕШЕ ЈОЈ

пријатно...

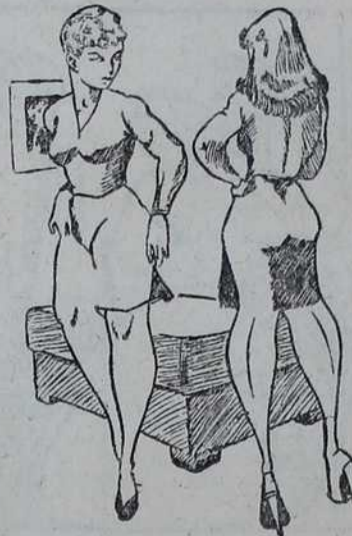

— О, драги мој, код г. Џорџа сам много научила и било ми је врло пријатно...

МИЛОШ РИСТИЋ-БАРИТОН!

Управа једног београдског позоришта намерава да ангажује нашег балетског првака г. Милоша Ристића, као глумца. Чујемо да да пева из баса, одговорио је директор позоришта.

ЖЕНСКА ПАНОСТ

— Зар се за таквог балавца удајеш!
— Ја и мој вереник имамо заједно 60 година.

ПЕТКА РОЈКА одговара

Цакани: Узмите обичну маст или уље и са њоме намажите очне капке. Није као вазелин, али је слично.

Буби: Жена која не уме да се свађа није способна за брачни живот. Само ја не верујем да таква жена постоји.

Замишљеној: Вама је бар лако! Замислите да вас воли, па мирна Бачка!

Људмили: Косу не треба бојити. Прво, нема увек добре боје а друго увек се појаве седе па је све горе. Када старост толико навалајује треба је пустити на главна врата.

Бисерку: Чувајте образ али не због света већ због сапуна.

Олгици: Разлика је у диференцији. Љубавника је лако наћи али тешко богатог пријатеља. А ове две ствари не иду никад заједно.

Сањалици: Лези раније па сањаш да ти се муж вратио јер ако се, заиста врати ти ћеш жалити што си то желела. Муж који се каје има укусу на бајату супу.

ТАЧНО ПО ПОГОДБИ

Личанин се погодио да газди чува овце до Петровдана у планини и о томе склопио уговор у општини. На Петровдан слуга дотера овце да их преда газди.

— А како ти јагањци? — упита газда — стотину оваца мора имати стотину јагањаца!

— Газда, прочитај уговор, ја сам погодио да ти чувам овце и ево ти их, а о јагањцима није било ни речи — одговори му Личанин.

— Ти кажеш да си слеп? Пре месец дана просио си као глувонем.

— Зар глувонем не може да ослепи?

— Шта су могли да раде нашим преци у стара времена, пре открића електрицитета?
— Вршили су уштеду.

ФИЛОЗОФИЈА

— После оне афере нико ме не поздравља, али ипак доћиће дан када ће ми сви скинути шешир.

— Ти се надаш томе?

— Не само да се надам, ја сам у то сигуран.

— Када ће доћи тај дан?

— Онда када ме буду но силе на гробље.

— О—

— Како можеш да тврдиш, да сам синоћ био пијан?

— Твоја жена каже да си донео канаринца и будилник, а онда си их наговарао да ти певају у дуету...

— О—

И ТАТУ НИЈЕ ЗАБОРАВИО

— Шта вам је донео Божић-бата?

— Мами реп од крзна, а мени хаљину!

— А шта је донео тати?

— Тати је донео меницу.

— О—

ПАПАГАЈ ОТПОЧЕО

— Непристојне речи могао је папагај да научи само од тебе, Жарко. Извесно си се с њиме свађао?

— Јесте, али папагај је започео.

— О—

НАША ПОШТА

Шепртљи: Што се петљаш у посао, који није за тебе. Целог века си био на туђој сиси па који те ђаво тера да сада будеш самосталан.

Мезимцу: Када човек има среће лако му је. Прво је тата текао и печалио а сада мама зарађује. Теби увек стига.

Једном банкарку: Посао који не доноси стотруку добит није посао већ чист губитак.

Перици: Велика вода није за мале рибе. Или угину или их поједу велике рибе.

Студенту: Док има сентименталних жена биће увек лако за симпатичне младиће који умеју да се потруде.

Раји: Када не иде на главна врата, онда гурај на капицика.

Једном са Селтерса: Не заборавите на нашу пословицу да крчаг који иде често на воду, мора напослетку да се разбије.

ПОКЛОН ЗА РОЂЕНДАН

Јохан Штраус (отац) и Јозеф Ланер, креатори најбољих бечких валцера, били су добри пријатељи и поред тога што су у музици били супарници. Зато су и могли да себи дозволе честе, понекада и преслане пријатељске шале.

Једног дана Ланер је седео у кафани и нешто размисљао.

— Шта снујеш, Лепи? — запитао га је један пријатељ, седајући за сто.

— Сутра је рођендан Јохана Штрауса па размисљавам како изненађење да му приредим.

Пријатељ је примакво своју столицу.

— Ја имам једну идеју, велико изненађење... — шапутао је он Ланеру.

И они су дуго шапутали, и договорили се.

Исте вечери Ланер је купио све своје музичаре са којима је свирао код »Домајера«. Био је то оркестар од двадесет и два човека. Али Ланеру то није било довољно. Из других музичких капила он је позајмио још осамдесет добшара и трубача — басова. Све је било уговорено и спремно.

Ланер је хтео да се о томе говори бар неколико дана у целом Бечу. Сваки свирач је добио наређење да свира што јаче може, сваки засебну арију и што је могуће више погрешно.

Пред зору овај необичан оркестар од четрдесет чланова пришао је сасвим тихо под прозоре Штраусове куће и — на једном Ланеров знак — серенада је отпочела. Одједном су затрештале трубе, флигорне, загрмели бубњеви, добоши и метални тасови. Запиштале виолине и други инструменти. На свим суседним кућама прозори су почели да се отварају, и сањива лица мирних становника да се ишчуђавају.

У то време и слављеник је већ био на ногама. О-нако у спаваћој опреми он је отворио прозоре и кад је угледао Ланера са директентским штапом — зачепио је рукама уши.

То је музичаре још више расположило и они су нестали под прозоре још једним темпом.

Догађај од те ноћи брзо се прочуо у целом Бечу, и ма да он никад није оскудевао у сличним несташлицама — сви су се слатко смејали.

Али Јохан Штраус није мрзео. Већ следећих дана бечки велики дневни лист »Винер Цајтунг« до-нео је овакву вест:

Јавна захвалност

»Захваљујем моме драгом и племенитом пријатељу Ј. Ланеру на дивној серенади коју ми је синоћ приредио. Нарочито сам му захваљан што је мени у част написао божанствену музику, која се може сматрати као његово најбоље музичко дело.

Јохан Штраус.

ИСТИНИТИ ИЗВЕШТАЈ

Из извештаја мисионарске станице у Тимбогу у Француској Нигерији Мисионарској управи у Конакри.

»У Кисадоугу круже гласови да претстоји напад припадника Бофозо племена, са оне стране Либеранске границе.

У Буле и Конафади влада страховита глад. У тим провинцијама свакодневни су случајеви људождерства. Пошаљите тамо хитно још мисионаре. Не можемо стати тамо на пута.